

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نظری بر عرصه‌ی حیات انسان از منظر توحید افعالی

تأثیر انتخاب‌های پیش از تولد بر تعادل فطری

پرسش: چرا گفتیم، بچه‌ای که به دنیا می‌آید تقریباً در حالت تعادل روحی است؟ به نظر می‌رسد، واقعاً باید در حالت تعادل روحی باشد.

پاسخ: گفتم تقریباً، چون عبارات را دقیق به کار می‌برم. علتش این است که ما قبل از دنیا هم در برخی عوالم صاحب اختیار بودیم؛ مثل عالم ذر. ما در عالم ذر انتخابی کردیم و براساس نوع انتخاب، روح ما تأثیراتی پذیرفته است؛ لذا بچه‌ها در ابتدای تولد در یک تعادل نسبی هستند، نه مطلق، و مثل هم نیستند. قرآن حداقل به یکی از این انتخاب‌های آگاهانه و آزادانه اشاره کرده است: **وَ إِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَ أَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ**

بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا^۱: و آنگاه که پروردگارت از بنی آدم، از صلبشان اولادشان را برگرفت و آنها را بر خودشان گواه گرفت که آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند، بله گواهی دادیم. خداوند در آیه‌ی دیگری هم می‌فرماید: **أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ؛ وَ أَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ**^۲: ای فرزندان آدم، آیا از شما پیمان نگرفتم که شیطان را نپرستید که او قطعاً برای شما دشمنی آشکار است؟ و فقط مرا پرستید که این راه مستقیم است؟

در احادیث آمده است که خدا در عالم ذرّ نسبت به پیغمبر خاتم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و اهل بیت عَلَيْهِمُ السَّلَام از تمام انبیاء و پیغمبران عَلَيْهِمُ السَّلَام بیعت گرفته است. نسبت به ولایت امیرالمؤمنین عَلَيْهِ السَّلَام هم پیمان گرفته است^۳. در عالم ذرّ و میثاق همه‌ی انسان‌ها در برابر آن انتخاب‌ها یکسان عمل نکردند و در بله گفتن یکسان جواب ندادند؛ بعضی بلافاصله بله گفتند؛ بعضی به سختی گفتند و بعضی‌ها به‌مواردی بله نگفتند. براین‌اساس روح انسان از انتخاب‌های آزادانه و آگاهانه‌ی عالم ذرّ تبعاتی پذیرفته است و انسان‌ها در بدو تولّد صد درصد مثل هم نیستند. شاید علت تفاوت شرایط محیطی که اطفال در آن متولّد می‌شوند نیز همین باشد.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ

۱. سوره‌ی اعراف، آیه‌ی ۱۷۲.

۲. سوره‌ی یس، آیات ۶۰-۶۱.

۳. مجلسی، بحارالانوار، ج ۲۶، ص ۲۶۷.